

Bezpečné místo

Nora Roberts

Přišlo jaro. Květiny rozkvetly, listí se rozvinulo a Morgan vděčně odložila zimní oblečení.

Babička sice nepřijala peníze na nájem, ale Morgan věděla, že květiny neodmítne. Cestou do zahradního centra ji zaplavovaly hořkosladké vzpomínky na Ninu. Když však procházela uličkami a vybírala rostliny, přinášelo jí úlevu slyšet hlas své kamarádky, který jí do ucha šeptal rady.

Celé dopoledne a odpoledne strávila výběrem, nákupem a přenášením rostlin a uvažováním, které letničky zasadit do květináčů z kůlny a které do záhonů mezi trvalky.

Když jí na telefonu zazvonil budík, odložila nářadí, šla se umýt a převléknout do práce. Byla na sebe pyšná, že prožila tak hezký, produktivní den. Nemusela dumat nad tím, čím zabít čas, ale skutečně měla co na práci.

Její den se stal ještě veselejším, když sešla dolů a uslyšela nadšené hlasy.

„Podívej se na ty barvy! A jak ty květináče postavila k sobě do různých výšek! Vypadá to jako práce profesionálního zahradníka.“

„Něco ti řeknu, Audrey. Ten starý, rozvrzaný stojan jsem se chystala vyhodit. A teď se na něj podívej.“

„Barva ve spreji a nové šrouby,“ řekla Morgan, když vyšla na zadní terasu. „Líbí se vám to?“

„Je to nádhera.“ Audrey se naklonila, aby přičichla k fialovým otočníkům. „Skvěle jsi nás překvapila. A ty květiny, co jsi zasadila venku, jsou taky překrásné. Muselo ti to zabrat celý den.“

„Užila jsem si to. Všechno jsem ale nestihla.“ Ukázala na zbývající květiny, které stále čekaly v plastových květináčích. „Napadlo mě totiž, že byste mi mohly poradit, kam je zasadit.“

„Ty jsi snad vykoupila půlku zahradního centra,“ zažertovala Olivie.

„Ani zdaleka ne. Mají tam toho spoustu. Neměla jsem čas vytáhnout nábytek na terasu a poklidit tu, ale to můžu udělat zítra.“

„To bych byla ráda, Morgan. Můžeme ti děkujeme,“ řekla Olivie.

Audrey, stále celá rozzářená, se rozhlédla kolem sebe. „Neměla jsem nejmenší tušení, že víš, jak na to.“

„Zahradničení mě naučila Nina. A když má člověk omezený rozpočet, pak jsou vašimi nejlepšími kamarády drátěný kartáč, smirkový papír a barvy. Teď už musím letět do práce. Uvidíme se zítra.“

„Vypadala tak šťastně,“ zamumlala Audrey.

„Moc šťastně. Už je zase sama sebou. Je to holka, která musí pořád něco dělat, což teď už může.“

Audrey pohladila nadýchané kvítky tařinek, které se rozlévaly z květináče. „Vážně jsem netušila, že něco takového dokáže.“

„Teď už to víš.“

Audrey chytila matku za ruku a stiskla ji. „Než jsem se k tobě nastěhovala, asi jsi o mně taky spoustu věcí nevěděla.“

„Dcery vyrůstají a budují si vlastní život. A tak by to mělo být.“

„Nevím, co by se mnou bylo, kdybych se nemohla vrátit a začít nový život tady.“

„Hlavní je, že ses vrátila a že se ti to povedlo.“

„Vím, že tu Morgan nejspíš nezůstane, ale... Doufám, že ten čas, který spolu trávíme, odstraní ten klín mezi námi. Ten klín jsem mezi nás vrazila já.“

„Nech toho.“

„Ale jo,“ trvala na svém Audrey. „Měla jsem si počínat líp. Mohla jsem si vybrat, ale ona ne. A vím, že kdyby měla na výběr, nepřijela by sem, nevrátila by se ke mně.“

„Jak říkali ti kluci z Liverpoolu: *Vše, co potřebuješ, je láska*. Možná bych k ní přidala pohodlné boty a pořádný panák kořalky po dlouhém dni, ale láska je nejdůležitější. A ona tě má moc ráda, Audrey.“

„To jo. Mám obrovské štěstí, že má. S Morgan jsme se odcizily a staly jsme se jinými lidmi. A teď jsme dostaly příležitost, abychom... no, aby-

chom společně rostly jako ty květiny, co tu zasadila. Vážím si každé minuty, kterou trávíme spolu.“

„Já taky. Co kdybychom se před večerí ještě mrkly do kůlny a našly všechno, co jsme chtěly vyhodit a s čím by si naše holčička mohla hrát, když jí to dělá radost?“

Miles odjel z resortu, avšak nezamířil domů, ale k Jakeovi. Jeho přítel bydlel na kraji města v áčkové dřevostavbě s obrovskými okny a s malou krytou verandou.

Miles pomohl Jakeovi postavit za domem terasu – a nad ní šikmou střechu, aby mohl Jake grilovat po celý rok.

Pokud si totiž neobjednal jídlo z restaurace, všechno házel na gril.

Když Miles zaparkoval, všiml si dvojice květináčů zavěšených nad zábradlím, z nichž se rozlévaly barevné květiny, což znamenalo, že se u Jakea zastavila jeho matka.

Jake je bude zalévat – aby svou matku potěšil, a hlavně nerozhněval.

Miles, který se u něj cítil jako doma, prošel hlavními dveřmi rovnou dovnitř.

Od vchodu viděl přímo do kuchyně, kde Jake stál u linky a vytvářel z mletého hovězího placky.

„Čau. Chceš pivo?“

„Když nabízíš, tak si dám.“

Miles otevřel ledničku, kde našel pivo, zbytek mléka, kolu, obrovskou láhev mangového džusu, který Jake z nějakého důvodu miloval, a jednu osamělou kostku másla.

„Právě jsem musel urovnat spor ohledně psího bobku na čerstvě zrytém květinovém záhonku Anny Vincentové. Znáš ji?“

„Ne.“

„Tak se jí vyhýbej. Paní Vincentová byla přesvědčená, že to hovínko vylezlo z pomeraniana jménem Gigi její sousedky. Paní Vincentová proto bobek sebrala a položila na sousedčiny schody. Dosvědčil to svědek, osmiletý syn zmíněné sousedky, Charlie Potter.“

„Toho taky neznám.“

„Charlie o tom informoval svou matku Kate Potterovou.“

Miles se posadil ke kuchyňské lince a napil se piva. „Pořád nevím, o koho jde.“

„Následná hádka plná křiku, vulgarismů a několika strkanců malého Charlieho vyděsila natolik, že zavolał policii.“

„A tehdy ses do věci vložil ty.“

„Zrovna jsem jel domů. Je to po cestě.“ Jelikož tu byl Miles, pustil se Jake do přípravy druhé placky. „Obě ženské byly – zvolím krapet staromódní slovo – rozlícené. Nemůžu říct, že bych se strchoval o svůj život, ale bál jsem se, že budu muset obě zabásnout.“

„A to nemluvě o tom klukovi a psovi.“

„Přesně tak. Jedna tvrdí, že Gigi neopouští zahradu bez vodítka od té doby, co se jednou na podzim protáhla pod plotem a rozhrabala sousedčiny chryzantémy. Druhá nadávala, že fenka štěká a všude kadí, když vtom vyšel ven Charlie s naší podezřelou. Vezmi pečivo a pytlík brambůrků.“

Jake ukázal na terasu za posuvnými dveřmi a odnesl talíř s mletým masem ven k již rozpálenému grilu.

„Třebaže si myslím, že poznám, když mi někdo kecá – jinak to u policejního velitele nejde –, netvrdím, že jsem odborník na psí exkrementy. Ale stačil mi jediný pohled na velikost toho chlupáče a velikost toho hovna, abych došel k závěru, že Gigi je nevinná.“

Placičky masa dopadly na gril a zasyčely.

„Upozornil jsi je na to?“

„Jo, jaksi civilizovanějším a profesionálnějším způsobem. Další vyšetřování – se kterým mi dost pomohl Charlie – odhalilo, že v sousedství žije řada větších psů, včetně, jak uvádí Charlie, obrovského zlatého retrievra jménem Stu, který bydlí hned vedle, často utíká ze zahrady a rád kaká na cizích zahradách.“

Jake obrátil hamburgery.

„Když jsem si vše vyslechl, řekl jsem Anně Vincentové, že ty bobky sbalím jako důkaz, pokud bude souhlasit s tím, že zaplatí náklady za analýzu, aby se zjistilo, které plemeno ho vykadilo. Což je samozřejmě blbost. V opačném případě že musí odnést bobky a uklidit schodiště. Kate Potterová by pak souhlasila, že nepodá žalobu. A doporučil jsem jí, aby se napříště vyvarovala podobného chování. Zavřeštěla jako pták – a to pořádně – a řekla, že dalšího psa, který se ukáže na jejím pozemku, zastřelí.“

„Ježíši Kriste.“

„Jo, pokud možno, vyhybej se jí. Řekl jsem jí, že jestli to udělá, ani nemrkne a skončí v jedné z mých cel. Nasadil jsem svůj drsnácký výraz, protože mi to přišlo vhodné, a ona zkrotla jako beránek.“

Hodil pečené hamburgery na talíř.

Jelikož Miles svého přítele znal, vyndal ze skříňky pod grilem koření a papírové tácky.

Posadili se ke stolu, který Jake vyrobil už na střední škole v dílnách, okouřenili si hamburgery a otevřeli brambůrky.

„A jaký jsi měl den ty?“

„Míň dobrodružný než ty.“

„Jak se vede Morgan?“

„Zvládá to dobře. Tehdy, když jsi mi přišel říct o Rozwellovi, jsem vešel do babiččiny kanceláře a ona tam seděla. A brečela.“

„Ani se jí nedivím.“

„Já taky ne. Pak jsem se rozhodl zajít do fitka a našel jsem ji tam, jak trénuje na běžeckém pásu. Proč lézt na běžecký pás, kdy se chceš jen procházet?“ Pokrčil rameny a zakousl se do hamburgeru. „A potom jsem zjistil, že chodí na soukromé kurzy sebeobrany k Jen.“

„K Ničitelce Jen?“

Miles se zazubil a znovu pohodil rameny. „Ten večer jsem se zastavil v baru. Byla celá rozbolavělá. Taky si koupila pořádné auto.“

„Značka, model, rok výroby, barva? Abychom na ni mohli dohlédnout.“

Miles mu vše nadiktoval, Jake si to zapsal a s pohledem upřeným na Milese si do pusy hodil brambůrek. „Dáváš na ni pozor.“

„Od toho máme ostrahu,“ namítl Miles.

„O tom nepochybuju. Ale ty osobně taky.“

„Pracuje pro nás.“

„Stejně jako velká část Westridge. Poznám, když se ti zapalují lýtka.“

„Nic se mi nezapaluje. Ona má teď starostí dost.“

„S tou druhou větou nemůžu nesouhlasit. Dáš si další pivo?“

„Ne, díky. Vezu si domů práci a musím nakrmit psa, takže bych měl vyrazit.“ Chvilí ale jen seděl a vychutnával si zbytek piva. „Celá ta situace je zamotaná.“

„To mi povídej.“

Cvičení Morgan nebavilo, ale vydržela. Když se prokousávala řadou tricepsových shybů v předklonu, přiznala si, že v posilovně zůstává trochu ze strachu z Jen, ale částečně i pro ten pocit, že její tělo sílí.

Nejvíc ji však těšilo, že jí ty tři hodiny týdně poskytují nějakou činnost, něco aktivního a produktivního.

Něco, při čem se pořádně zapotila.

Část věnovaná sebeobraně jí přinášela skutečnou radost. Cítila se díky ní silnější, chytřejší a sebevědomější. Když útočila na Richieho, poslůčka v ochranném obleku, musela uznat, že si to vážně užívá.

Rozhodně si však neužívala zvedání činek, výpady, zákeřné stroje ani mučení, jež jí Jen naordinovala. S vědomím, že k ní může kdykoli zabloudit Jenin jestřábí zrak, klesla do polohy, kterou její instruktorka nazvala pozicí bohyně – můj bože! – a dala se do série cviků s činkami, z níž jí téměř hořely bicepsy.

„Několikrát jsem ti psala.“

Když Morgan zvedla hlavu a uviděla Nell, ze rtů jí uniklo zavrčení. Nell s lesklými vlasy a dokonalým make-upem. Nell ve svých jarních šatech beze skvrn od potu a v krásných růžových lodičkách s otevřenou patou.

„Posiluju. Neměla jsem čas.“

„Koukám. Tracie povídala, že tě zahlédla tady dole.“ Elegantně si dřepla jako baseballový chytač za domácí metou. „Chtěla jsem tě o něco poprosit.“

„Poprosit?“ Morgan, odhodlaná cvičení dokončit, chytla činku druhou rukou a pokračovala. „Když budu souhlasit, uděláš za mě posilování středu těla, které mě čeká po tomhle mučení?“

„Ty cviky jsou pro tvoje dobro. Měla jsem domluvené, že Loren z Lodge a Tricia z Après budou dnes večer pracovat na svatbě Jansonových.“

„To vím. Můžou stehna prasknout?“ vydechla Morgan. „Myslím, že ta moje co nevidět puknou. Proč mě chce Jen zabít?“

„Loren si vykloubil prst.“

„Když posiloval?“

„Když hrál basketbal. Pravá ruka, prsteníček. Nezlomil si ho, ale nějakou dobu ho bude mít v dlaze.“

„Chudák. To musí bolet. Možná stejně jako prasklá stehna. Ale nejspíš víc. Dnes večer evidentně nemůže pracovat za barem na svatbě Jansonových. Potřebuješ někoho dalšího z mého týmu?“

„Potřebuju tebe.“

„Ztratila jsem přehled, ale patnáct jsem už určitě udělala.“ Morgan se pomalu narovнала. „Dokončila jsem sérii. Přežila jsem ji, ale celé tělo mám v jednom ohni. Celé.“

„To je dobře. Poslouchej...“

„Tobě se to snadno řekne. Máš ruce jako Linda Hamiltonová v pokračování *Terminátora*.“

„Díky. Morgan...“

„Jo, jo.“ Svezla se na lavičku. „Na tu svatbu má sice přijít dvě stě hostů, ale v pátek bývá v *Après* natřískáno.“

„Od sedmi do půlnoci tolik lidí nepřijde vzhledem k tomu, že Jansonovi a hosté obsadili na víkend celých pětatřicet procent pokojů. Nick souhlasil, že bude pracovat dvojitou směnu. Nemohla jsem se ti dovolat,“ řekla Nell, když si Morgan otřela pot z čela a zadívala se na ni. „Zeptala jsem se ho, jestli by to vzal za tebe, kdybys na tu svatbu šla, a on souhlasil.“

„Mohl tam jít on.“

„To mohl, jenomže na téhle svatbě potřebuju jenom ty nejlepší. Tricia v *Après* pracuje o víkendech, protože je to jedna z nejšikovnějších barmanek, a Loren je zase nejzkušenější barman v *Lodgi*. Nick je taky skvělý, ale pokud to nebude nutné, nechci, aby obsluhoval na svatbě po tom, co odpracoval celou směnu v *Après*. Ariel Jansonová, to je nevěsta,“ pokračovala, „je jako paní Fisková – pamatuješ si paní Fiskovou? Je jako ona na steroidech. A naprosto šílená. Potřebuju, aby ta svatba byla perfektní. Ozve se ti moje matka a taky tě o tuhle laskavost požádá.“

„Platíte mě. Můžete mi to prostě přikázat.“

„Ale my se takhle nechováme. My prosíme.“

Morgan zvedla ručník a otřela si obličej. „Viš, kdy naposledy jsem se takhle zpotila?“

„Ne.“

„Nikdy. Víno a pivo, nebo kompletní bar?“

„Dva kompletní bary, jeden v severovýchodním rohu sálu, druhý v jihozápadním. Nevěsta si vyžádala dva speciální koktejly. Svatba je v levandulové a broskvové barvě, takže chce broskvový koktejl Bellini a dále Aviation, protože je fialový. Na Aviation mám recept.“

„Vím, jak ho připravit.“

„Vážně? Já o něm nikdy neslyšela. Ani Loren a Tricia ne – ale na ochutnávku ho udělali a nevěsta byla spokojená. Proto potřebujeme tebe. Jsi zkušená.“

„Dobře. Jasně. Co...“

„Skvělé. Mokrát děkuju. Všechny informace ti pošlu, ale potřebuju, abys přišla na závěrečnou poradou v šest. Obřad začíná v sedm, večeře se roznáší v půl osmé, a od půl deváté do dvanácti následuje tanec – mají živou kapelu. Jestli oslava přetáhne půlnoc, musí si připlatit, ale matka nevěsty se domnívá, že se to nejspíš stane. Počítej tak s jednou ráno.“

„Dobře. Fakt nechceš místo mě cvičit střed těla?“

„Díky mně sis udělala hezkou přestávku. Navíc Jen tvrdí, že jedeš jako stroj.“

Morgan to dodalo elán. „Vážně?“

„Jako stroj, který sice potřebuje tu a tam promazat, ale jinak šlape dobře.“ Nell natáhla ruku a stiskla Morgan biceps. „Už ti rostou svaly. Musím utíkat. Napíšu ti.“

Morgan ještě chvíli seděla na lavičce, zatínala svaly a osahávala si ruce. Částečně musela dát Nell za pravdu.

Nyní musela čelit hrůze klasických sklapovaček, cyklistických sklapovaček a zvedání napnutých nohou. Teprve pak mohla zkontrolovat, že je Nick připravený na večer, skočit se domů osprchovat a obléct do práce.

Ačkoli už dříve pracovala na svatbách, nikdy nedělala na tak složité a formální svatbě – nebo na tak detailně naplánované.

Taneční sál byl proměněn v jarní zahradu ozářenou třpytivými křišťálovými lustry a svíčkami. Dokonce i na Morganině baru se nacházelo malé aranžmá broskvových růží ve štíhlé stříbrné váze.

Další obří květinová výzdoba lemovala vyvýšenou plošinu, na níž měla hrát kapela. Nyní ji od zbytku sálu dělila bílá opona.

Dle požadavku nevěsty.

Další květiny zdobily vchod do tanečního sálu, kterým vstoupí nevěsta.

Na stolech s levandulovými ubrusy a broskvovými běhouny se nacházely vázy plné květin obtočené řetízkem s drobnými světýlky. Na židlích s potahy bylo do opěradel zastrčeno několik kvítků.

Na konci dlouhého, bílého koberce stála svatební brána zasypaná květinami. Vlevo od ní se připravoval smyčcový kvartet, jenž bude hrát před obřadem a během nástupu osmi nevěstinyých družiček, holčičky rozhazující okvětní lístky a chlapce nesoucího prstýnky.

Kvartet zajistí hudební doprovod – vybraný samozřejmě nevěstou – i pro části obřadu a celou hostinu.

Družbové doprovodí hosty k přiděleným stolům, personál si zapíše jejich objednávky – před obřadem omezené na šampaňské, jeden ze speciálních koktejlů nebo nealkoholický nápoj. Barmani mohou připravovat pití až do sedmi hodin – ani o minutu déle –, kdy ženich a jeho svědek vstoupí bočními dveřmi.

Hosté, kteří dorazí pozdě, musí počkat před tanečním sálem, dokud nevěsta a její otec nedojdou ke svatební bráně.

Bez výjimek, na příkaz nevěsty.

„Obřad trvá patnáct minut,“ pokračovala Drea. „Až budou nevěsta s ženichem oddáni, hosté si mohou dále objednávat nápoje ke stolu nebo zajít k baru, zatímco personál odstraní bránu a bílý běhoun. Většina fotografií je hotová, ale fotograf a kameraman budou snímat obřad a po něm stráví ještě dalších patnáct až třicet minut fotografováním. Nevěsta chce, aby hostina začala v půl osmé salátovým předkrmem. Ke stolům se pak usadí družičky a družbové, dále rodiče ženicha, rodiče nevěsty a nakonec novomanželé. Jakmile se všichni posadí, večere bude pokračovat dalším chodem a bary se opět otevrou. V půl deváté se spustí opona a začne hrát kapela.“

Drea zmínila i svatební zvyky a jejich načasování – první tanec novomanželů, tanec matky a syna, otce a dcery, krájení dortu a házení kyticí.

V půl sedmé zaujala Morgan své místo a dovnitř se začali trousit hosté.

V černých oblecích a elegantních róbach jim to slušelo. Povzdechy a výkřiky úžasu, které doprovázely jejich vstup do sálu, byly podle Morgan zasloužené.

Brzy měla plné ruce práce s mícháním broskvových a levandulových koktejlů a naléváním perlivé vody.

Nevěděla, jestli to má přičíst k dobru náročné nevěště nebo Dree, ale všechno proběhlo hladce. Úderem sedmé se hudba změnila a nevěstiny družičky v levandulových šatech s věnci z broskvových pupat na hlavách se po běhounu vydaly ke svatební bráně.

Chlapeček nesoucí prstýnky a dívka s okvětními lístky si vysloužili úsměv každého hosta – on v maličkém smokingu a levandulové vestičce, ona v nadýchaných broskvových šatičkách.

Pak nastala dramatická pauza a nevěsta, zavěšená do svého otce, vstoupila do dveří.

Morgan sotva potlačila vlastní výkřik údivu.

Na sobě měla sněhově bílé princeznovské šaty s obrovskou sukni a korzetem bez ramínek, který se na světle třpytil. Vlasy v barvě havraní černi měla vyčesané nahoru s několika dokonalými lokny vlnícími se kolem tváře.

I ona měla na hlavě věnec z květin – větší a bohatší než měly její družičky – a ve vlasech připnutý závoj, který jí splýval po zádech.

Možná byla umíněná, ale způsob, jakým se dívala na muže čekajícího pod bránou, a způsob, jakým se on díval na ni, jasně vypovídaly o vzájemné lásce.

Drea se připlížila k Morgan a špitla: „Uf.“

„Je to nádhera. Všechno je prostě ohromující.“

„Přesně takhle si to nevěsta přála. Podívej se.“ Pohodila hlavou ke svatební bráně, pod níž si novomanželé vyměňovali sliby. „Tohle je poprvé za poslední týdny, co ji vidím klidnou a šťastnou.“

Drea se zase odkradla pryč.

Morgan sledovala, jak se políbili, jak ženich zvedl ruku novomanželky ke svým rtům a jak se společně otočili čelem k hostům.

Zamyslela se, jak by se asi sama cítila v tak překrásných šatech.

Spíš ji však zajímalo, jaké by to bylo, kdyby se na ni někdo díval tak, jak se ženich díval na nevěstu – jako by ztělesňovala vše, o čem kdy snil.

Potom personál sroloval a odnesl bílý běhoun a od té chvíle se Morgan téměř nezastavila.

Kapela to rozbalila. Hráli pro třígenerační publikum, a tak výběr prokládali starými hitovkami, coververzemi moderních hitů a spoustou klasického rocku. Taneční parket praskal celou dobu ve švech. Svatebčané ho uvolnili jenom pro tradiční zvyky, kupříkladu pro krájení obřihu, čtyřpatrového svatebního dortu.

Jak Morgan odhadovala, do půlnoci se asi polovina hostů odebrala ke spánku. Druhá půlka však pokračovala v zábavě.

Nepřekvapilo ji, když se dozvěděla, že otec nevěsty souhlasil s hodinovým prodloužením.

Nalévala, míchala, protřepávala a užívala si hudbu i pohled na kapelu a tančící hosty.

Když však dovnitř přišel Miles, překvapení se neubránila. Ani v ležérní košili a džínách nevypadal mezi všemi těmi smokingy a róbami nepatříčně.

Připsala to k dobru jeho neviditelnému obleku.

„Je mi líto, pane, ale toto je soukromá akce.“

Podíval se na pár zbývajících láhví šampaňského ve stříbrných kyblících za ní.

„Kolik už jich vypili?“

„Když připočtu láhve na stolech, můžeme to zaokrouhlit na stovku. Šampaňské a koktejl Bellini jsou neoblíbenější. Řekla bych, že třetí místo obsadilo pivo a nejmíň se podává Aviation.“

„Aviation?“

„To je koktejl, Milesi.“

Jako na zavolanou přistoupil k baru ženichův svědek – bez saka, kravaty a vesty.

„Jak to jde, Morgan?“

„Skvěle, Trevore. Další rundu pro tebe a Darcii?“

„Jasňacka. Tohle je ten nejlepší mejdan na světě. Vrátím se pro pití. Musím trsat!“

„Ty ho znáš?“ podivil se Miles.

„Teď už jo. On a ženich – Hank, ten s tím květinovým věncem na hlavě – se přátelí už od základky.“

Do jedné sklenice na šampaňské a druhé na martini nasypala led, aby je ochladila, a vytáhla šejkr. „Trevor a Darcie spolu chodí už deset měsíců. Začíná to být vážné,“ řekla a hodila do šejkru led.

„Aviation,“ pokračovala, „je jeden ze dvou koktejlů, které si vyžádala nevěsta. Gin, citronová šťáva, likér maraskino a fialkový likér.“

Jednou rukou protřepávala přísady a druhou vytáhla z kbelíku s ledem šampaňské. Pak sundala stříbrnou zátku a vysypala ze sklenic led.

I pod bedlivým Milesovým dohledem se jí podařilo nalít šampaňské a slít koktejl do sklenice na martini. Do šampaňského kápala broskvový džus, a když se Trevor vrátil, oba nápoje už stály na koktejlových ubrouscích.

„Paráda!“ Zalovil v kapse a vytáhl balíček bankovek. „Zbyly mi už jen dvacetidolarovky.“

„Nech to být,“ mávla rukou Morgan.

„Ne, ty si to zasloužíš.“ Nacpal dvacku do sklenice na spropitné. „Hele, tohle je vaše holka?“ zeptal se Milese.

„Ne.“

„Děláte chybu. Nejlepší barmanka v barmanském vesmíru. A navíc je sexy. Jéje, tu druhou věc Darcii neříkejte.“

„Mlčíme jako hrob,“ ujistila ho Morgan. „Dobrou chuť, Trevore!“

„Díky fíky!“ Napil se koktejlu a pak odnesl sklenice na taneční parket.

„Je růžový. Proč je růžový?“

„Fialový,“ opravila ho Morgan. „Kvůli fialkovému likéru.“

„To vím, ale nechápu, proč by někdo pil něco takového. Zbývá jim kolik, posledních patnáct minut?“

„Tak nějak.“

„Vrátím se.“

Ve čtvrt na dvě zůstal v tanečním sále pouze personál a kapela, která uklízela svoje hudební nástroje. Morgan pomohla cateringu zabalit zbývající alkohol a zavázala poslední pytel s prázdnými láhvemi.

„Catering to odnese do kontejneru,“ řekl jí Miles a rozhlédl se kolem sebe. „Máš padla.“

„Tohle je moje první akce v resortu, ale už teď můžu říct, že opravdu víte, jak je pořádat.“

„Hned zítra se tu koná další, takže sundáme výzdobu ze stolů a židlí, ale pár věcí tu necháme.“

„Potřebujete, abych vám pomohla, když má Loren vykloubený prst?“

„Ne. Je menší, méně komplikovaná a pořádně ji už podruhé. Máš padla,“ zopakoval a chytil ji za paži. „Doprovodím tě ven.“

„Nejdřív zaskočím do Après.“

„Je zavřeno.“

„Já vím a Nick je skvělý, pečlivý a zodpovědný, ale zároveň není zvyklý zavírat, obzvlášť po pátečním nebo sobotním návalu. Après mám na starosti já, takže bych ho ráda zkontrolovala.“

Miles pokrčil rameny a vedl ji chodbami, prázdnou halou a pod obloukem do baru. Když cvakl vypínačem, Morgan se rychle rozhlédla po místnosti.

Stoly, boxy i židle vypadaly čistě. Uklízeči vytírali podlahy každé ráno a okna umývali každý týden.

„Spokojená?“

Nevšimala si ho a obešla bar.

Police za barem byly vycištěné, pípky a tácky taky a odkapávače a dřezy otřené.

„Proč nevypadáš unaveně?“ zajímal se, když obhlížela svoje království.

„Jsem noční tvor,“ odpověděla nepřítomně.

„Sova, nebo upír?“

„Záleží na noci. I přesto, že se konala tak velká událost, se zdá, že Après má za sebou dobrý večer.“

„Vidím, kolik ubylo zásob.“

Sám obešel bar a vytáhl z regálu láhev cabernetu. „Dám si skleničku.“ Na vteřinku se na ni podíval a vytáhl zátku. „Dáš si něco k pití? Máš po šichtě.“

„No... Jasně.“ Postavila na bar dvě sklenice na červené víno, počkala, až jim Miles nalije, a vrátila láhev do vestavěné vintotěky.

„Box.“ Ukázal na jeden u okna, přešel k němu a posadil se.

Když se k němu připojila, povzddechla si. „Už ani nevím, jak sedět. Jsem na nohou celou věčnost.“

„Během práce máš nárok na přestávky.“

„Jo, s Triciou jsme se střídaly.“ Ale bylo neskutečně příjemné jen tak sedět a nemyslet na to, že brzy musí zase vstát. Napila se vína a opět vzdychla.

„Děláš tohle často? Posedáváš v prázdném baru?“

„Ne. A ty?“

„Vlastně jo. Nepopíjím cabernet, zvláště ne takhle drahý, ale prázdný bar má svoje kouzlo. Je tu taková tichá, klidná atmosféra. Je to fajn.“

Neměl by se ptát, protože nesnášel tlachání, ale stejně tu otázku položil, jelikož chtěl znát odpověď.

„Proč ses stala barmankou?“

„No, můžu trávit čas v barech – a zůstat střízlivá. Mám ráda bary. Mám ráda lidi. Jinak to ani nejde, když pracuješ v pohostinství.“

„Já v pohostinství pracuju, a lidi nemám rád.“

Když pila, prohlížela si jeho tvář. Došlo jí, že kdyby chtěl, ty jeho oči by jí viděly až do žaludku. „Do styku s nimi přicházíš každý den.“

„Přesně tak.“

„No, já mám lidi ráda. Práce za barem je náročná, ale většinou je to zábava. Lidé sem přicházejí, jelikož si chtějí odpočinout nebo oslavovat. Zavítají sem vlci samotáři, kteří s někým potřebují prohodit pár slov. Tak si

s nimi popovídáš. Proč sem chodíš v pátek večer, když nevyhledáváš společnost? Ten den tu bývá narváno.“

„Když si skočíš na skleničku do plného baru, pravděpodobně si tě nikdo neвшimne a nepokusí se dát do řeči. Můžu udělat nějakou práci, odpočinout si a dát si víno. Kdybych přišel, když tu popíjí jen pár zákazníků? Nejspíš bych dlouho nezůstal sám. ‚To je ale počasí, vidíte?‘, ‚Mrkej na támhle ty kočičky,‘ nebo tak něco.“

Konečně ho pochopila.

„Používáš svůj telefon jako štít.“

Pousmál se. „Používám ho k práci, ale jo, slouží i jako odpuzovač lidí. Zajímalo by mě stejně, jak ses dostala k barmanství a jak ses podle Trevora – jmenoval se Trevor? – stala nejlepší barmankou v barmanském vesmíru.“

„Trevor byl namol,“ upozornila ho.

„Pozoroval jsem tě při práci a chápu, proč matka a sestra chtěly, abys vypomáhala na tak náročné akci.“

„Na vysoké jsem dělala pingla. Bože, to je dřina.“

Byla naprosto uvolněná – možná za to mohl prázdný bar, cabernet nebo jeho společnost.

„Někoho to jistě baví, ale faktem zůstává, že existují lidé – někteří jsou takoví od nůtury, jiní mají zkrátka špatný den –, kteří si rádi zchladí žáhu na číšníkoví. Ať už je s jídlem špatně cokoli, v jejich myslích za to může obsluha. Rozhodla jsem se proto, že se nechci živit jako servírka ani vést restauraci.“

Opřela se a napila. „Zisk v restauracích je minimální. Peníze vyděláš na baru. Z čistě cynických důvodů jsem chodila na kurz barmanství a bavilo mě to. Moc mě to bavilo. Takže jakmile jsem oslavila jednadvacetiny, přestala jsem dělat servírku a našla jsem si práci jako barmanka, což se mi líbilo daleko víc.“

Cítila se klidně, a tak na chvíli zavřela oči. „Měla jsem v plůnu si našetřit dost peněz a získat dost zkušeností na to, abych si otevřela vlastní podnik. Pěkný, malý, přátelský bar. Podle mých výpočtů by mi to trvalo další tři roky. Jenomže potom...“

Pokrčila rameny a znovu se napila.

„Ty jsi měl volbu jasnou,“ pokračovala. „Tři generace hoteliérů, nejstarší mužský potomek třetí generace. Přemýšlel jsi někdy o tom, že bys dělal něco jiného?“

„Jistě.“

„Co?“

„Indiana Jonese. Svoji verzi Indiana Jonese, osamělého dobrodruha a archeologa.“

„Každé dítě, které zhlédne Indiana Jonese, se jím chce stát.“

„Tohle bylo loni.“

Rozesmála se a zavrtěla hlavou. „Potřeboval bys klobouk. Bez něj by to prostě nešlo. Ale chtěl jsi tohle,“ – rozhodila ruce, aby tím naznačila celý resort – „a všechnu tu práci, která se s tím pojí? Tvoje rodina se tu nadřela.“

„Nenapadlo mě nic jiného, u čeho bych vydržel. Jo, chtěl jsem to. Všichni jsme se tu nadřeli, protože to všichni chceme.“

„Je to znát. Vaši zaměstnanci jsou spokojení s pracovními podmínkami a mají svoji práci rádi, a proto ji odvádějí dobře. Všechno to ale začíná u šéfů. Předtím jsem pracovala v rodinné firmě. Byla menší, jistě, ale princip byl stejný. A v baru, kde jsem dělala barmanku naposledy, bylo dobré vedení. O podniku, kde jsem byla zaměstnaná poslední rok vysoké, tohle říct nemůžu. Spoustu jsem se toho ovšem naučila, a to se počítá.“

Postavila na stůl prázdnou sklenici. „Jestli chceš, naliju ti další, ale já už musím domů.“

„Ne, jedna stačila.“

Odnesla sklenice do kuchyně. V baru se naposledy rozhlédla a zhasla.

„Nick je pro letovisko velkým přínosem.“

„To víme.“

„Stejně jako jeho sestra. Je to dáblice, ale taky se tu hodně nadře.“

„Ne nadarmo se jí říká Ničitelka. Ty nemáš bundu?“

„Nechala jsem si ji v autě.“ Vyšla ven do chladného a voňavého vzduchu. „Nepotřebovala jsem ji. Vaši zahradníci jsou taky úžasní.“

Přešli parkoviště a obešli uprostřed stojící záhon s rozvlněnými pruhy červených, bílých a světle růžových květin.

Než nasedla do auta, podívala se na zadní sedadla.

„Díky za pití a doprovod.“

„Není zač.“

Zkontrolovala ukazatele. Miles samozřejmě stál a díval se, jak se rozjíždí. Když mu Morgan odjela z dohledu, došlo jí, že právě měli něco jako rande. Netušila, co si o tom myslet. Věděla, že on to za rande nejspíš nepovažoval, ale kdyby přece jen ano, pak by jí to nevadilo, jak s údivem shledala.